

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Lech

Protokolant: sekretarz sądowy Daria Bernacka

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2020r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. B., D. B. i J. B.**

przeciwko **Ł. G.**

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie

1. nakazuje pozwanemu Ł. G. przeproszenie powodów W. B., D. B. i J. B. przez sformułowanie pisemnie w listach prywatnych wysłanych na adres powodów za pośrednictwem Poczty Polskiej przesyłką poleconą ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru oświadczeń następującej treści:

a) „Przepraszam **Panią W. B.** za naruszenie jej dóbr osobistych przez skierowanie kamer na jej dom i tym samym naruszenie jej prawa do prywatności, ublizanie jej rodzinie i bliskim, czym naruszyłem jej cześć, godność i prawo do spokoju, niszczenie jej mienia, co stanowiło wyraz naruszenia nietykalności mieszkania.

Ł. G.”

b) „Przepraszam **Pana D. B.** za naruszenie jego dóbr osobistych przez skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkuje, uporczywe głośne puszczenie muzyki i tym samym naruszenie jego prawa do prywatności i nietykalności mieszkania, ublizanie mu, jego rodzinie i bliskim, czym naruszyłem jego cześć, godność i prawo do spokoju.

Ł. G.”

c) „Przepraszam **Panią J. B.** za naruszenie jej dóbr osobistych przez skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkiwała i tym samym naruszenie jej prawa do prywatności, ublizanie jej, jej rodzinie i bliskim, czym naruszyłem jej cześć, godność i prawo do spokoju.

Ł. G.”

2. zasądza od pozwanego Ł. G. **na rzecz powódki J. B. kwotę 5.000,00 zł (pięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 listopada 2019r. do dnia zapłaty;

3. oddala powództwo w pozostałej części;

4. zasądza od powoda D. B. na rzecz pozwanego Ł. G. kwotę 2.280,00 zł (dwa tysięcy dwieście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

5. zasądza od powódki W. B. na rzecz pozwanego Ł. G. kwotę 2.280,00 zł (dwa tysiąc dwieście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

6. znosi wzajemnie koszty procesu pomiędzy powódką J. B. a pozwanym Ł. G..

SSO Renata Lech

Sygn. akt I C 1459/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 7 listopada 2019r. powodowie W. B., D. B., **J. B. (na etapie składania pozwu powódka nosiła nazwisko Z., w toku procesu powróciła do nazwiska rodzowego B.)**, reprezentowani w toku procesu przez pełnomocnika adwokata M. B. i adwokata P. K., wystąpili przeciwko pozwanemu Ł. G. o ochronę dóbr osobistych. Wnieśli o nakazanie pozwanemu Ł. G. przeproszenia przez sformułowanie pisemnie w listach prywatnych wysłanych na adres powodów za pośrednictwem Poczty Polskiej przesyłką poleconą ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru oświadczeń następującej treści:

d) „Przepraszam **Panią W. B.** za naruszenie jej dóbr osobistych przez skierowanie kamer na jej dom i tym samym naruszenie jej prawa do prywatności, ublizanie jej i jej rodzinie i bliskim oraz kierowanie gróźb czym naruszyłem jej cześć, godność i prawo do spokoju, niszczenie jej mienia, co stanowiło wyraz naruszenia nietykalności mieszkania. Przepraszam również za dopuszczenie się względem Pani W. B. innych zachowań godzących w jej dobra osobiste, które to zachowania negatywnie wpłynęły na jej zdrowie i kondycję psychiczną

Ł. G.”

e) „Przepraszam **Pana D. B.** za naruszenie jego dóbr osobistych przez skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkuje, uporczywe głośne puszczanie muzyki i tym samym naruszenie jego prawa do prywatności i nietykalności mieszkania, ublizanie mu, jego rodzinie i bliskim, czym naruszyłem jego cześć, godność i prawo do spokoju. Przepraszam również za dopuszczenie się zachowań godzących w dobra osobiste Pana D. B., które to zachowania negatywnie wpłynęły na jego zdrowie i kondycję psychiczną

Ł. G.”

f) „Przepraszam **Panią J. B.** za naruszenie jej dóbr osobistych przez skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkiwała i tym samym naruszenie jej prawa do prywatności, ublizanie jej, jej rodzinie i bliskim oraz kierowanie gróźb, czym naruszyłem jej cześć, godność i prawo do spokoju. Przepraszam również za dopuszczenie się innych zachowań godzących w dobra osobiste Pani J. B., które to zachowania negatywnie wpłynęły na jej zdrowie i kondycję psychiczną

Ł. G.”

Powodowie wnieśli także o zobowiązanie pozwanego do zaniechania dalszych naruszeń dóbr osobistych, w szczególności przez zobowiązanie do usunięcia kamer z posesji pozwanego albo zobowiązanie do zamontowania ich w taki sposób, aby nie rejestrowały obrazu posesji, na której zamieszkują powodowie.

Powodowie wnieśli także o zasądzenie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych: na rzecz powoda D. B. i powódki W. B. w kwotach po 15.000,00 zł, zaś na rzecz powódki J. B. w kwocie 20.000,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty (k. 5-14).

Pozwany Ł. G., reprezentowany w toku procesu przez pełnomocnika radcę prawnego A. N., nie uznał żądania pozwu, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od każdego z powodów kosztów postępowania wg norm przepisanych. Pełnomocnik powoda wskazała, iż pomiędzy stronami istnieje konflikt sąsiedzki od czasu nabycia

przez pozwanego działki w 2013r. Konflikt ten został zainicjowany przez powoda D. B., który dopuścił się nagannego zachowania wobec pozwanego, podczas sprzeczki uderzył pozwanego kawałkiem drewna w plecy. Za powyższy czyn powód został skazany prawomocnym wyrokiem sądu. Od tego czasu konflikt zaczął eskalować. Dochodziło do kłótni i awantur oraz czynienia sobie złośliwości. Jednak stroną inicjującą byli powodowie. Pozwany przyznał, iż zdarzyło się, że będąc sprowokowany przez powodów, używał niewłaściwych słów, ale była to odpowiedź na niewłaściwe zachowania powodów (k. 56-57).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie W. B. i D. B. zamieszkują nieruchomość pod adresem (...), S., ich córka J. B. zamieszkiwała wraz ze swoją córką na tej nieruchomości do czerwca 2020r. Powyższa nieruchomość sąsiaduje z nieruchomością pozwanego, położoną (...), S..

(...) stron usytuowane są nad rzeką P. obok Zalewu S.. Po zakupie działki pozwany rozpoczął działalność polegającą na organizowaniu spływów kajakowych. Do tej działki dobiegali uczestnicy spływów kajakowych.

Początkowo stosunki sąsiedzkie układały się poprawnie. Pozwany wyraził zgodę na pobudowanie budynku gospodarczego w granicy, zaś powodowie wyrazili zgodę na zaczepienie pędów winorośli do ściany drewnutni na ich posesji.

(dowód: okoliczność bezsporna, zeznania powodów, k. J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59, zeznania pozwanego, k.158verte-160, min. 01:47:48-02:22:55)

Konflikt pomiędzy powodem D. B. rozpoczął się w 2013r., gdy powód wykopał zatoczkę na dochodzącej do jego posesji odnodze rzeki. Pozwany także był zainteresowany wykopaniem takiej zatoczki. Zostało uzgodnione, że prace te zostaną wykonane w jednym czasie. Okazało się jednak, iż od strony posesji powodów, nie może do działki pozwanego dojechać koparka. Zatoczką została wykopana tylko od strony działki powodów. Pozwany miał wówczas pretensje do powoda D. B., że uniemożliwił wykopanie zatoczki przy jego działce. Nie skorzystał z propozycji, aby rozgrodzić płot rozdzielający obie działki dla umożliwienia dojazdu koparki do jego działki. Wówczas pozwany był bardzo zdenerwowany powyższą sytuacją, powiedział do powoda, że jak chce wojny to będzie ją miał. Skierował także wobec powoda D. B. obraźliwe, wulgarnie słowa.

(dowód: zeznania powoda D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59, zeznania świadków: D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:5, R. K., k. 75-verte-k. 77, min. 01:21:00-01:49:13)

Od tego czasu zaczął narastać konflikt pomiędzy powodem D. B. a pozwanym, który trwa do chwili obecnej. Nie mogli dojść do porozumienia w żadnej różniącej ich sprawie, wobec czego zaczęli występować do różnych instytucji ze skargami i wioskami o interwencję.

(dowód: okoliczność bezsporna, zeznania powodów: J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59, zeznania pozwanego, k.158verte-160, min. 01:47:48-02:22:55)

W 2014r. powstał konflikt pomiędzy powodem D. B. a pozwanym związany z wybudowaniem przez powoda nielegalnego przegrodzenia z drewnianych kołków na znajdującej się za jego działką działce Skarbu Państwa – na terenie rozlewiska rzeki P.. Powód uzasadniał wybudowanie tego przegrodzenia twierdząc, iż jest to niezbędne, aby zapobiec uciekaniu zwierząt z jego posesji. Dla pozwanego wzniesienie przegrodzenia stanowiło znaczący problem, gdyż uniemożliwiałoby uczestnikom spływów kajakowych dopłynięcie kajakami do jego posesji. Pozwany zażądał od powodów usunięcia przegrodzenia. Gdy jego wezwanie okazało się bezskuteczne, w dniu 15 maja 2014r. postanowił sam usunąć drewniane kołki przy swojej posesji. Wówczas powód D. B. przy użyciu wulgarnych słów zwrócił mu

uwagę, aby tego nie robił. Gdy pozwany stał odwrócony tyłem, powód D. B. uderzył pozwanego w plecy drewnianym kijem. Pozwany wezwał policję.

Pozwany poinformował o wybudowaniu powyższego przegrodzenia Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w W.. Pismem z dnia 16 czerwca 2014r. został poinformowany, iż powyższe przegrodzenie zostało wzniesione nielegalnie i że zostały podjęte odpowiednie działania.

(dowód: zeznania pozwanego, k.158verte-160, min. 01:47:48-02:22:55, pismo Regionalnego Zarząd Gospodarki Wodnej w W. z dnia 16 czerwca 2014r., k. 28 załączonych akt sygn. II K 250/14 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 31 października 2014r. w sprawie sygn. II K 250/14 powód D. B. został skazany za czyn z art. 157 § 2 k.k. polegający na tym, że w dniu 15 maja 2014r. ok. godz. 17.00 w S. przy ul. (...) tuż za posesją oznaczoną nr (...) dokonał uszkodzenia ciała Ł. G. poprzez uderzenie go w plecy kijem, w wyniku czego Ł. G. doznał obrażeń w postaci stłuczenia okolicy łopatki lewej z obrzękiem i rumieniem postłuczeniowym, czym spowodował naruszenie czynności ciała pokrzywdzonego na okres trwający nie dłużej niż siedem dni. Zgodnie z pkt II powyższego orzeczenia powód został także skazany za czyn z art. 216 § 1 k.k. polegający na tym, iż w tym samym miejscu i czasie znieważył pokrzywdzonego Ł. G. słowami wulgarnymi, uznawanymi powszechnie za obelżywe.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 31 października 2014r. w sprawie sygn. II K 250/14, k. 48 załączonych akt II K 250/14)

Od czasu powyższego incydentu pozwany zaczął nagrywać telefonem komórkowym wszystkie sąsiedzkie spotkania z powodami.

(dowód: zeznania pozwanego, k.158verte-160, min. 01:47:48-02:22:55)

Takie zachowania pozwanego denerwowały powoda D. B., czuł się prowokowany przez pozwanego. Wielokrotnie pozwany kierował obraźliwe, wulgarne wyzwiska pod adresem powoda D. B.. Każde pojawienie się powoda na należącej do niego posesji, w czasie, gdy pozwany był na swojej działce, było pretekstem i bodźcem do wyzwisk i „zaczepki” z jego strony.

(dowód: zeznania powodów: J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59)

W dniu 12 maja 2017r. doszło do kolejnego incydentu z udziałem powoda D. B. oraz pozwanego. Powód znieważył pozwanego wulgarnymi słowami, skierował wobec niego słowa „nie umiesz spłodzić dziecka i dobrze”. Powód użył takich słów po tym, jak usłyszał z ust pozwanego wulgarne zniewagi pod adresem swojej córki, że niemoralnie się prowadzi, że romansuje z księżmi.

(dowód: zeznania powodów: J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59)

Pozwany złożył w dniu 12 maja 2017r. zawiadomienie o powyższym zajściu. W toku prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim postępowania w sprawie II K 200/17 w dniu 18 lipca 2017r strony zawarły ugodę. Na mocy powyższej ugody D. B. zobowiązał się, że w przyszłości nie będzie ubliżał pozwanemu oraz członkom jego rodziny słowem ani gestem, nie będzie złośliwie utrudniał Ł. G. korzystania z należącej do niego nieruchomości oraz prowadzenia tam działalności gospodarczej, nie będzie również wchodził na teren nieruchomości należącej do pozwanego oraz nie będzie stwarzał sytuacji konfliktowych. Obie strony zobowiązały się dołożyć starań, aby ich wzajemne kontakty przebiegały bez naruszania norm współżycia społecznego oraz norm prawnych, aby nie miały miejsca takie zachowania, jak używanie wobec siebie słów obraźliwych, naruszanie nietykalności cielesnej, naruszanie

prywatności, poczucia godności oraz zobowiązały się dołożyć starań, aby unikać wzajemnych konfliktów, grożących wybuchem konfliktu sąsiedzkiego.

(dowód: protokół posiedzenia pojednawczego, k. 86 załączonych akt sygn. II K 200/17 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim)

W dniu 12 maja 2018r. doszło do kolejnego incydentu sąsiedzkiego, kiedy pozwany dokonał uszkodzenia mienia na posesji powodów w postaci częściowego skrócenia 20 płytek ceramicznych na podmurówce ogrodzenia posesji W. B., powodując tym samym szkodę o łącznej wartości 926,80 zł. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 grudnia 2018r. w sprawie II K 338/18 pozwany został uznany winnym popełnienia powyższego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 2 k.k. i wobec uznania, iż czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, warunkowo umorzono postępowanie karne.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 14 grudnia 2018r. w sprawie sygn. akt II K 338/18, k. 163 załączonych akt II K 338/18)

Na nieruchomości przy ul. (...) wraz z rodzicami W. B. i D. B. do czerwca 2020r. zamieszkiwała także ich córka J. B. wraz ze swoją małoletnią córką Z.. Pozwany wielokrotnie kierował pod adresem powódki J. B. wulgarne i obraźliwe wyzwiska, takie jak: „szmata, ku..., dziwka”. Obrażał J. B., zarzucając jej niemoralne prowadzenie, romanse z księżmi, to, że jej córka jej owocem takiego romansu. Często te wyzwiska padała w obecności rodziców powódki oraz jej małoletniej córki. Córka powódki słysząc takie słowa była wystraszona. Zdarzyła się sytuacja, że pozwany przejeżdżał ulicą samochodem, a J. B. wykonywała prace w przydomowym ogródku, wtedy pozwany zaczął ją bez powodu wulgarnie wyzywać. Powódka nigdy nie prowokowała pozwanego, nigdy nie skierowała wobec niego żadnego obelżywego słowa. Na początku konfliktu sąsiedzkiego, gdy doszło do scysji D. B. z pozwanym, powódka chcąc załagodzić sytuację zaproponowała spotkanie. Podczas tego spotkania z pozwanym poprosiła, aby nie toczył dalej sporu z jej rodzicami, żeby żyć normalnie. Pozwany wtedy kategorycznie stwierdził, że nie ma takiej możliwości, że on wie co ma robić.

(dowód: zeznania powódki J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18)

W dniu 11 lipca 2018r. doszło do incydentu z udziałem pozwanego. Na swojej działce pozwany zorganizował urodziny, zaprosił kolegów. Kiedy pozwany był pod wpływem alkoholu i zobaczył na sąsiedniej posesji powoda D. B., zaczął kierować pod jego adresem oraz pod adresem jego córki J. B. obraźliwe, wulgarne słowa. Sprowokowany powód także zaczął wulgarnie wyzywać pozwanego.

(dowód: zeznania powodów, k. J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59, zeznania pozwanego, k.158verte-160, min. 01:47:48-02:22:55)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 6 grudnia 2018r. wydanym w sprawie sygn. II K 487/18 pozwany Ł. G. został skazany za czyn z art. 216 § 1 k.k. polegający na tym, iż w dniu 11 lipca 2018r. znieważył J. Z. (obecnie B.)wykrzykując wielokrotnie pod jej adresem słowa wulgarne, znieważające jej osobę.

(dowód: kopia wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 6 grudnia 2018r. w sprawie II K 487/18, k. 23)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 6 lutego 2019r. wydanym w sprawie sygn. II K 486/18 pozwany Ł. G. został skazany za czyn z art. 216 § 1 k.k. polegający na tym, iż w dniu 11 lipca 2018r. znieważył D. B. w jego obecności, a także publicznie, w zamiarze, aby zniewaga dotarła do pokrzywdzonego, wykrzykując wielokrotnie pod jego adresem słowa wulgarne, powszechnie uważane za obelżywe.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 6 lutego 2019r. w sprawie II K 486/18, k. 51 załączonych akt II K 486/18)

Pozwany wielokrotnie kierował obelżywa słowa pod adresem powoda D. B. oraz jego córki J. B., było to często w obecności powódki W. B.. Wobec W. B. pozwany nigdy nie użył żadnych obraźliwych ani wulgarnych słów.

(dowód: zeznania powódki W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, zeznania świadka R. K., k. 75-verte-k. 77, min. 01:21:00-01:49:13)

Zdarzały się trzy razy sytuacja, gdy pozwany przebywał na swojej działce z kolegą M. P. a powód D. B. widząc ich skierował w ich stronę wyzwiska. Także w obecności żony pozwanego, czy też jego klientów, powód kierował wyzwiska pod adresem Ł. G..

(dowód: zeznania świadka M. P., k. 77, k. 77verte, min. 01:50:34-02:06:24, zeznania świadków: E. G., k. 78-79, min. 02:07:11-02:33:35, M. G., k. 79-80, min. 02:34:37-02:56:37)

Powód i pozwany nawzajem kierowali wobec siebie wyzwiska.

(dowód: zeznania świadka M. G., k. 79-80, min. 02:34:37-02:56:37)

W 2015r. pozwany zamontował na swojej działce (...) kamery obawiając się kradzieży i zniszczenia mienia, po tym jak z działki zniknęły ruszta z grilla i betonowana podstawa pod parasol, która po kilku dniach została znaleziona w wodzie. Jedna kamera była usytuowana na znajdującym się na działce domku holenderskim.

(dowód: zeznania pozwanego, k.158verte-160, min. 01:47:48-02:22:55, zeznania świadków: M. P., k. 77, k. 77-verte, min. 01:50:34-02:06:24, E. G., k. 78-79, min. 02:07:11-02:33:35, M. G., k. 79-80, min. 02:34:37-02:56:37)

Początkowo kajaki znajdujące się na działce pozwanego nie były ustawione na wysokich stelażach, tak ja obecnie. Dwie kamery były natomiast usytuowane tak, że nie były nakierowane na kajaki, lecz na dom powodów. Jedna kamera była skierowana drzwi wejściowe, a druga – na taras, gdzie były okna od sypialni. Takie usytuowanie kamer było bardzo krępujące dla powodów, którzy nie czuli się swobodnie w swoim domu, musieli zasłaniać okna. W związku z tym powodowie podjęli decyzję o podwyższeniu płotu rozdzielającego sąsiadujące nieruchomości, tak aby kamery obejmowały jak najmniejszym zasięgiem widok na ich działkę. W lutym 2020r. pozwany zmienił usytuowanie kamer, tak że nie obejmują już one swym zasięgiem nieruchomości zamieszkiwanej przez powodów.

(dowód: zeznania powodów: J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59, zeznania świadków: B. P., k. 73, min. 00:14:19-00:21:22, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59, R. K., k. 75-verte-k. 77, min. 01:21:00-01:49:13)

Na płocie powodów od strony działki pozwanego syn powodów D. B. i W. B. wykonał rysunki. Wg powodów i ich syna A. B. rysunek ten przedstawia pajacyki, krajobraz, kwiaty.

(dowód: zeznania świadka A. B., k. 75, min. 01:12:55-01:15:11, fotografia ogrodzenia, k. 87)

Według pozwanego i uczestników organizowanych przez niego spływów kajakowych rysunki te przypominają męskie genitalia. Klienci pozwanego żądali, aby zasłonił ten rysunek, gdyż patrzą na niego dzieci. Pozwany zawiesił w tym miejscu baner, aby zakryć rysunek.

(dowód: zeznania pozwanego, k. 158verte-160, min. 01:47:48-02:22:55, zeznania świadka E. G., k. 78-79, min. 02:07:11-02:33:35, M. G., k. 79-80, min. 02:34:37-02:56:37)

W miejscu zamieszkania stron wielokrotnie dochodziło do interwencji policji, zgłaszającymi byli z reguły powodowie. Toczyły się też w Prokuraturze Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim liczne sprawy z zawiadomień zarówno powodów, jak i pozwanego, które zakończyły się umorzeniem postępowania. Była to m.in. sprawa o uporczywe nękanie pozwanego przez powoda, zniszczenia mienia na szkodę powódki W. B., znęcanie nad zwierzętami z zawiadomienia powodów oraz w sprawie gróźb karalnych pozbawienia życia kierowanych wobec powoda przez pozwanego.

(dowód: informacja z Komisariatu Policji w S., k. 111-113, kopie zapisów z notatników służbowych policji, k. 174-185)

W maju 2019r. powódka J. B. przeszła udar niedokrwienny prawej półkuli mózgu.

(dowód: kopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego, k. 94-98, zeznania powodów: J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59)

Wielokrotnie zdarzało się, że pozwany puszczał bardzo głośną muzykę na swojej posesji i to zarówno podczas swojej obecności, podczas organizowanych spływów kajakowych, jak też i wtedy, gdy nie przebywał na działce. Był to powód częstych zgłaszanych przez powodów interwencji policji.

(dowód: zeznania powodów: J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59, zeznania świadków: B. P., k. 73, min. 00:15:02-00:28:10, A. B., k. 73verte, k. 74, min. 00:31:42-01:20:39, R. K., k. 75-verte-k. 77, min. 01:21:00-01:49:13)

Zachowanie pozwanego, wyzwiska pod adresem powoda i jego córki, usytuowanie kamer z widokiem na dom powodów, głośne słuchanie muzyki były źródłem ogromnego stresu dla pozwanych, powodowały nerwowość, niepokój, strach. Kiedy zamieszkali na nieruchomości przy ul. (...) liczyli na spokojne życie z dala od miejskiego zgiełku. Postawa i postępowanie pozwanego przesądziły także ostatecznie o decyzji J. B., aby wyprowadzić się z domu rodziców.

(dowód: zeznania powodów: J. B., 157-verte-158, min. 01:23:27-01:47:18, W. B., k. 156verte-157, min. 01:04:23-01:22:57, D. B., k. 154verte-156verte, min. 00:07:33-01:03:59)

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie podzielił twierdzeń pozwanego, iż nie uderzył on pozwanego drewnianym kijem, wyzywając go przy tym wulgarnie, gdy pozwany próbował usunąć nielegalnie wzniesione przegrodzenie na rzece. Powyższe zeznania pozwanego pozostają bowiem w jaskrawej sprzeczności z w pełni wiarygodnymi zeznaniami pozwanego, który dokładnie i spójnie opisał przebieg zdarzenia z dnia 15 maja 2014r. Należy ponadto podkreślić kluczową okoliczność rzutującą na wiarygodność zeznań pozwanego, iż w związku z powyższym zdarzeniem prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 31 października 2014r. w sprawie sygn. II K 250/14 powód D. B. został skazany za czyn z art. 157 § 2 k.k. oraz za czyn z art. 216 § 1 k.k. polegający na tym, iż w tym samym miejscu i czasie znieważył pokrzywdzonego Ł. G. słowami wulgarnymi, uznawanymi powszechnie za obelżywe. W świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego za niewiarygodne należało uznać zeznania powoda D. B., iż nie wyzywał pozwanego, nie kierował wobec niego wulgarnych, obraźliwych słów. Powód przyznał tylko jedno zdarzenie, kiedy sprowokowany zachowaniem pozwanego wyzywającego jego córkę, skierował wobec Ł. G. obraźliwe słowa. Z zeznań pozwanego, które Sąd w tym zakresie uznał za wiarygodne, jak i powódki W. B., wynika, iż powód często czuł się sprowokowany przez pozwanego, szczególnie wtedy, gdy pozwany nagrywał telefonem komórkowym jego zachowanie i wtedy nie mogąc powstrzymać emocji kierował wyzwiska pod adresem Ł. G.. Z zeznań stron, jak też i świadków: B. P., A. B. i R. K., M. P., E. G. i M. G. wyłania się bowiem obraz sąsiedzkiego konfliktu trwającego od kilku lat, w którym powód i pozwany nawzajem kierowali wobec siebie wulgarnie obraźliwe słowa, każde zachowanie drugiej strony było traktowane jak prowokacja i prowadziło do eskalacji konfliktu.

Sąd nie podzielił także twierdzeń powodów D. B., W. B. i J. B., którzy wskazywali, iż pozwany kierował wobec nich groźby karalne, grożąc podpaleniem i pobiciem. Pozwany stanowczo i kategorycznie zaprzeczył, aby takie

zdarzenie miało miejsce. Postępowanie karne wszczęte z zawiadomienia powoda zostało umorzone z uwagi na brak dostatecznych dowodów uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał za niewiarygodne zeznania pozwanego, iż nie wyzywał on powoda, używając wulgarnych słów, a także nie zakłócił korzystania przez powodów z ich nieruchomości poprzez skierowanie kamer na ich posesję, czy też bardzo głośne słuchanie muzyki. Powyższe zeznania pozwanego pozostają w jaskrawej sprzeczności z w pełni wiarygodnymi zeznaniami powodów oraz świadków: B. P., A. B. i R. K..

Sąd uznał także za niepolegające na prawdzie zeznania pozwanego, który zaprzeczył, aby poza jednorazowym incydentem, za który został skazany, znieważył powódkę J. B.. Z w pełni wiarygodnych i przekonujących zeznań J. B. a także pozostałych powodów wynika bowiem w sposób nie budzący wątpliwości, iż pozwany dopuszczał się takich zachowań wielokrotnie i co szczególnie naganne, nieraz także w obecności innych osób, w tym małoletniej córki powódki.

Sąd oddalił wnioski powodów o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii na okoliczność ustalenia jaki wpływ na zdrowie psychiczne powodów miały podejmowane przez pozwanego działania, czy u powodów mogły pojawić się w związku z tym stany lękowe, bezsenność, silny stres, czy u powodów mogły pojawić się inne dolegliwości zdrowotne.

W ocenie Sądu przeprowadzenie powyższego dowodu była nieprzydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W świetle zeznań powodów oraz zasad świadczenia życiowego wynika bowiem jednoznacznie, że funkcjonowanie od kilku lat w realiach eskalującego konfliktu sąsiedzkiego wywołuje silny stres, ma bezpośredni wpływ na jakość codziennego funkcjonowania. Należy jednakże podkreślić, iż konflikt ten nie został wywołany tylko działaniami pozwanego, lecz także działaniami powoda D. B..

Podkreślenia wymaga także fakt, iż w toku niniejszego postępowania strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby obecny stan zdrowia powódki J. B., w szczególności przebyty udar niedokrwienny, pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z zachowaniem pozwanego. Stan zdrowia, w tym stan zdrowia psychicznego, jest związany nie tylko z określoną sytuacją czy sytuacjami stresogennymi, ale także z ogólną sytuacją życiową. W toku niniejszego postępowania Sąd nie badał okoliczności dotyczących zdarzeń z przeszłości stron postępowania, a które to zdarzenia mogłyby mieć wpływ na obecną kondycję psychiczną powodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu w zakresie roszczenia o ochronę dóbr osobistych stanowi norma art. 23 i 24 k.c. Zgodnie z przepisem art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

W świetle natomiast art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę pieniężną za doznaną krzywdę.

Według powyższych przepisów ochrona dóbr osobistych uzależniona jest od spełnienia dwóch przesłanek: zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych oraz bezprawnego charakteru działania wywołującego wskazany wyżej skutek, przy żądaniu zadośćuczynienia za doznaną skutek naruszenia dóbr osobistych krzywdę koniecznym jest przy tym wykazanie winy naruszającego.

Kwestia zagrożenia bądź naruszenia dóbr osobistych powinna być ujmowana w płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogły obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego.

Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie nie ma subiektywne odczucie osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego, ale to, jaką reakcję wywołuje naruszenie w społeczeństwie. Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy (por. wyr. SN z 26.10.2001 r., V CKN 195/01, L.).

Ustawodawca uzależnia udzielenie ochrony dobrom osobistym na podstawie przepisu art. 24 § 1 KC od uznania, że zachowanie prowadzące do zagrożenia (lub naruszenia) dóbr osobistych nosi znamiona bezprawności. Powszechnie przyjmuje się, że bezprawność powinna być traktowana w kategoriach obiektywnej (przedmiotowej) kwalifikacji czynu z punktu widzenia jego zgodności z ustawą i zasadami współżycia społecznego. Działaniem bezprawnym jest działanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, a bezprawność wyłącza działanie mające oparcie w przepisach prawa, zgodne z zasadami współżycia społecznego, działanie za zgodą pokrzywdzonego oraz w wykonywaniu prawa podmiotowego (por. wyr. SN z 4.6.2003 r., I CKN 480/01, L.).

Niewątpliwym ułatwieniem w zakresie dochodzenia odpowiedzialności za zagrożenie (naruszenie dóbr osobistych) jest posłużenie się przez ustawodawcę domniemaniem bezprawności.

W procesie zatem powód winien wykazać, że jego dobro osobiste zostało naruszone, zaś pozwany chcąc obalić domniemanie bezprawności, winien wykazać, że jego działanie nie było bezprawne. Bezprawne jest przy tym zachowanie sprzeczne z szeroko rozumianym porządkiem prawnym, w więc normami prawnymi lub regułami postępowania wynikającymi z zasad współżycia społecznego. Działanie nie jest bezprawne, gdy jest oparte na obowiązującym przepisie prawa lub stanowi wykonywanie prawa podmiotowego.

W ocenie Sądu w świetle całokształtu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego należało uznać, iż pozwany dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powodów. Ł. G. dopuścił się bowiem wobec powodów licznych złośliwych, umyślnych działań, które miały na celu uprzykrzenie życia powodów, jednocześnie godząc w ich cześć, godność i dobre imię, prawo do życia prywatnego, nietykalność mieszkania oraz prawo do spokoju.

Wobec powoda D. B. pozwany dopuścił się następujących zachowań, które winny być kwalifikowany jako naruszenie dóbr osobistych: wielokrotne wyzywanie przy użyciu słów powszechnie uważanych za obelżywe, co stanowiło naruszenie jego czci, godności i prawa do spokoju; skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkuje i uporczywe głośne słuchanie muzyki – co stanowi naruszenie jego prawa do prywatności i nietykalności mieszkania. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 24 § 1 k.c. nakazał pozwanemu przeproszenie powoda poprzez sformułowanie pisemnie w liście prywatnym wysłanym na adres powodów za pośrednictwem Poczty Polskiej przesyłką poleconą ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru oświadczenia następującej treści: „Przepraszam **Pana D. B.** za naruszenie jego dóbr osobistych przez skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkuje, uporczywe głośne puszczenie muzyki i tym samym naruszenie jego prawa do prywatności i nietykalności mieszkania, ublizanie mu, jego rodzinie i bliskim, czym naruszyłem jego cześć, godność i prawo do spokoju”. Ponieważ w toku procesu powód nie wykazał, aby pozwany dopuścił się kiedykolwiek wobec niego czynu polegającego na kierowaniu wobec niego gróźb karalnych, brak było podstaw prawnych i faktycznych do zobowiązania pozwanego do przeproszenia za takie naganne zachowania.

Przy ocenie zasadności roszczeń powoda D. B. istotne znaczenie ma również wykazana w toku niniejszego procesu okoliczność, iż to także pozwany swoim zachowaniem naruszał dobra osobiste pozwanego w postaci jego godności, czci i nietykalności cielesnej. Konflikt sąsiedzki rozpoczął się w istocie od zdarzenia z maja 2014r., kiedy powód wyzywając wulgarnie Ł. G. uderzył go drewnianym kijem. Należy zatem rozważyć jako wpływ na ocenę zasadności roszczeń powoda ma wzajemność naruszenia dóbr osobistych.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 maja 2019r. w sprawie I PK 35/18 „nie korzysta z ochrony dobro osobiste, jeżeli żądanie udzielenia jej stanowi nadużycie prawa podmiotowego, w szczególności jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Okoliczność ta może również prowadzić do ograniczenia sankcji z tytułu naruszenia dóbr osobistych. **Jednakże sam fakt, że także pokrzywdzony naruszył dobra osobiste naruszcyciela, sam w sobie nie uzasadnia pozbawienia go ochrony, bowiem prawo nie zna konstrukcji wzajemnej kompensaty naruszeń. Taki też punkt widzenia przeważa w doktrynie i judykaturze. Podkreśla się, że w razie wzajemnych naruszeń dóbr osobistych nie znoszą się przysługujące stronom roszczenia o zakazanie tych naruszeń. Postuluje się, by w takich sytuacjach sąd rozważył ograniczenie sankcje za naruszenie dobra osobistego** (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 kwietnia 1970 r., II CR 103/70, OSPiKA 1971 Nr 4, poz. 83; z dnia 25 kwietnia 1990 r., I CR 147/90, L.; z dnia 24 stycznia 2000 r., III CKN 553/98, L.; z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 649/09, OSNC 2011 nr B, poz. 34). Chociaż wzajemność naruszeń nie stanowi okoliczności wyłączającej bezprawność i ochronę na podstawie art. 24 k.c., nie jest okolicznością irrelevantną, której sąd nie powinien brać pod uwagę. Należy w szczególności ustalić, czy pierwsze naruszenie dobra osobistego nie stanowiło motywacji do kolejnych naruszeń. Chociaż w przypadku wzajemnego naruszenia dóbr osobistych roszczenia z art. 24 § 1 k.c. nie znoszą się i okoliczność ta nie implikuje automatycznego oddalenia roszczeń wywodzonych z tego przepisu, to jednak - jak wskazano wyżej - nie jest ona irrelevantna dla oceny tych roszczeń”.

Podzielając w pełni powyższą argumentację, mając na uwadze okoliczność, iż powód swoim zachowaniem polegającym na uderzeniu i znieważeniu pozwanego sprowokował i doprowadził do eskalacji konfliktu sąsiedzkiego, Sąd nie uwzględnił zgłoszonego na podstawie art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Pomimo nagannego i zawinionego zachowania powoda, który wielokrotnie kierował wobec powoda słowa obelżywe, nie można tracić z pola widzenia okoliczności, iż często w sytuacjach zatargów sąsiedzkich powód także wyzywał pozwanego. W ocenie Sadu wzajemność naruszeń dóbr osobistych przesądza o bezzasadności roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia.

Wobec powódki W. B. pozwany dopuścił się następujących zachowań, które winny być kwalifikowane jako naruszenie dóbr osobistych: wielokrotne wyzywanie przy użyciu słów powszechnie uważanych za obelżywe, wobec jej męża i córki, co stanowiło naruszenie jej czci, godności i prawa do spokoju; podkreślić należy, jak przyznała powódka, że pozwany nigdy nie skierował żadnych wyzwisk pod adresem W. B., skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkuje i uporczywe głośne słuchanie muzyki – co stanowi naruszenie jej prawa do prywatności, niszczenie jej mienia, co stanowiło wyraz naruszenia nietykalności mieszkania. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 24 § 1 k.c. nakazał pozwanemu przeproszenie powódki poprzez sformułowanie pisemnie w liście prywatnym wysłanym na adres powodów za pośrednictwem Poczty Polskiej przesyłką poleconą ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru oświadczenia następującej treści: „Przepraszam **Panią W. B.** za naruszenie jej dóbr osobistych przez skierowanie kamer na jej dom i tym samym naruszenie jej prawa do prywatności, ublizanie jej rodzinie i bliskim, czym naruszyłem jej cześć, godność i prawo do spokoju, niszczenie jej mienia, co stanowiło wyraz naruszenia nietykalności mieszkania”.

Powódka wystąpiła także z żądaniem zasądzenia na jej rzecz na podstawie art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. zadośćuczynienia w kwocie 15.000 zł za naruszenie jej dóbr osobistych. W ocenie Sądu powyższe żądanie należy uznać za bezzasadne. W realiach niniejszej sprawy, pomimo umyślnego naruszenia dóbr osobistych powódki, istotną jest opisana już powyżej okoliczność co do przyczyn zaistnienia i eskalacji konfliktu sąsiedzkiego z pozwanym, a którym było naganne zachowanie męża powódki D. B.. Mając powyższe na uwadze, a także uwzględniając zakres i charakter naruszenia dóbr osobistych powódki, jakich dopuścił się pozwany, Sąd uzna, iż wystracającą formą zrekompensowania naruszenia dóbr osobistych będzie przeproszenie przez pozwanego.

Wobec powódki J. B. pozwany dopuścił się następujących zachowań, które winny być kwalifikowane jako naruszenie dóbr osobistych: wielokrotne wyzywanie przy użyciu słów powszechnie uważanych za obelżywe jej i jej bliskich, co stanowiło naruszenie jej czci, godności i prawa do spokoju, skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkiwała

i uporczywe głośne słuchanie muzyki – co stanowi naruszenie jej prawa do prywatności. Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 24 § 1 k.c. nakazał pozwanemu przeproszenie powódki poprzez sformułowanie pisemnie w liście prywatnym wysłanym na adres powodów za pośrednictwem Poczty Polskiej przesyłką poleconą ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru oświadczenia następującej treści: „Przepraszam **Panią J. B.** za naruszenie jej dóbr osobistych przez skierowanie kamer na dom, w którym zamieszkiwała i tym samym naruszenie jej prawa do prywatności, ubliżanie jej, jej rodzinie i bliskim, czym naruszyłem jej cześć, godność i prawo do spokoju.

Powódka J. B. wystąpiła także z żądaniem zasądzenia na jej rzecz na podstawie art. 24 § 1 k.c. w związku z art. 448 k.c. zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł za naruszenie jej dóbr osobistych. W ocenie Sądu powyższe żądanie należy co do zasady uznać za zasługujące na uwzględnienie. Zawinione zachowanie pozwanego wobec powódki polegające na wielokrotnym jej znieważeniu, przy użyciu wulgarnych, obraźliwych słów, zarzucenie niemoralnego prowadzenia, utrzymywania relacji intymnych z księżmi, zarzucanie, iż jej córka jej owocem takich relacji, należy jednoznacznie i kategorięcznie określić jako wysoce naganne. Drastyczność tej formy naruszenia dóbr osobistych powódki w postaci czci, godności i dobrego imienia jest tym większa, że pozwany kilkakrotnie znieważał powódkę w obecności innych osób, w tym jej rodziców, a także, co szczególnie naganne, w obecności małoletniej córki powódki. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powódki zadośćuczynienie w kwocie 5.000,00 zł z tytułu naruszenia dóbr osobistych, oddalając powództwo w pozostałej części. Sąd miał przy tym na uwadze, iż zachowanie pozwanego wobec powódki wpisuje się w kontekst kilkuletniego ostrego sporu sąsiedzkiego pozwanego z ojcem powódki D. B..

O odsetkach od zasądzzonego zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., zasądzając odsetki ustawowe na opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa dnia zapłaty.

Sąd oddalił żądanie powodów zobowiązania pozwanego do zaniechania dalszych naruszeń ich dóbr osobistych w szczególności przez zobowiązanie do usunięcia kamer z posesji pozwanego albo zobowiązanie do zamontowania ich w taki sposób, aby nie rejestrowały obrazu posesji, na której zamieszkują. Z uwagi na to, iż, jak przyznali w toku procesu sami powodowie, w lutym 2020r. pozwany zmienił ustawienie kamer w taki sposób, iż obecnie nie obejmują one już swoim zasięgiem ich posesji, powyższe żądanie oparte na normie art. 24§ 1 k.c. należało uznać za oczywiście bezzasadne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozliczenia. Sąd dopuścił się omyłki rachunkowej przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez powodów, uznając, iż powodowie ponieśli koszty opłaty sądowej pozwu. Sąd przeoczył, iż postanowieniem z dnia 26 listopada 2019r. powodowie zostali zwolnieni od opłaty sądowej od pozwu. Wobec powyższego koszty zostały błędnie wyliczone. Przy rozliczeniu kosztów winny zostać uwzględnione poniesione przez strony koszty związane w wynagrodzeniem pełnomocnika procesowego i to zarówno w zakresie roszczenia niemajątkowego, wynoszące 720,00 zł, jak i roszczenia majątkowego – wynoszące 3.600,00 zł. W zakresie roszczenia niemajątkowego powodowie wygrali proces, w zakresie roszczenia majątkowego – powodowie D. B. i W. B. przegrali proces, gdyż ich żądanie zadośćuczynienia zostało oddalone. Natomiast powódka J. B. w zakresie roszczenia majątkowego wygrała proces w 25%. Wobec powyższego należne pozwanemu od powodów W. B. i D. B. koszty winny wynosić 2.863,00 zł od każdego z powodów. Koszty procesu pomiędzy powódką J. B. a pozwanym zostały wzajemnie zniesione.

SSO Renata Lech

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

8 lutego 2021r.

SSO Renata Lech